

การจัดการธุรกิจโรงแรมเพื่อจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน

ธนกร จรูญนิมมาน¹

ตรีเนตร ตันตระกูล²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดหมายเพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนำหลักการการบริหารด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จัดทำเป็นแนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน นอกจากนั้นยังพบว่า ปัญหาอุปสรรค ของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบและมาตรการของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน กล่าวคือ การส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง และการพึ่งตนเองโดยใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงโดยอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่าย รวมทั้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เป็นศูนย์การเรียนรู้ที่ดีและสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน, ชุมพรคาบาน่า รีสอร์ท

¹นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

ที่อยู่: 11 4 ถนน หทัยราษฎร์ ตำบล ลาดสวาย อำเภอลำลูกกา ปทุมธานี 12150

E-mail: tanaporn.25.2510@gmail.com

²อาจารย์ประจำ หลักสูตรบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

ที่อยู่: 11 4 ถนน หทัยราษฎร์ ตำบล ลาดสวาย อำเภอลำลูกกา ปทุมธานี 12150

E-mail: tanaporn.25.2510@gmail.com

Hotel Business Management for Sustainable Ecotourism Management

Tanaporn Charoonnimmarn¹

Trinate Tantakool²

Abstract

The main objective of this research was to present the approaches for hotel business management for sustainable ecotourism management in Chumphon Province. It was a qualitative research. Principles of sufficiency economy philosophy can be applied to hotel business management for sustainable ecotourism management in Chumphon Province. In addition, the problems and obstacles of sustainable ecotourism management were related to the elements of sustainable ecotourism management. For sustainable ecotourism management, it is necessary to encourage true participation of all parties as well as being an ecotourism destination as learning center and for tourist satisfaction.

Keywords : Sustainable ecotourism, Chumphon Cabana Resort

¹Ph.D. Candidate, Doctor of Business Administration, Western University.

Address: 11 4 Hathairat Road Lat Sawai Subdistrict, Lam Luk Ka District, Pathum Thani 12150

Email: tanaporn.25.2510@gmail.com

² Lecturer, Doctor of Business Administration, Western University.

Address: 11 4 Hathairat Road Lat Sawai Subdistrict, Lam Luk Ka District, Pathum Thani 12150

Email: tanaporn.25.2510@gmail.com

บทนำ

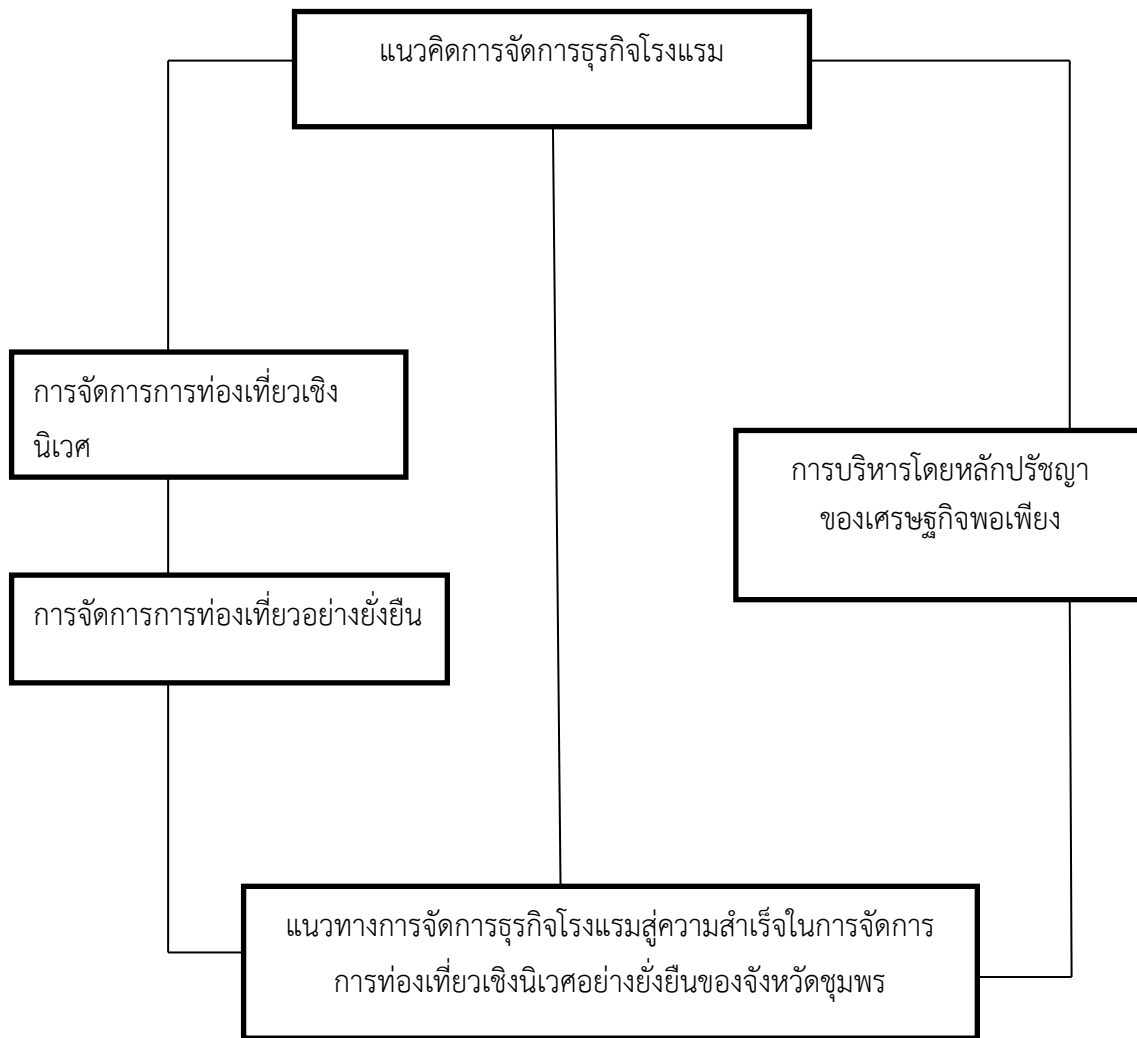
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ช่วยส่งเสริมธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศช่วยสร้างรายได้ ซึ่งรายได้ส่วนหนึ่งรัฐจะสามารถนำมาใช้ในโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างงานให้กับประชาชนในท้องถิ่นเพื่อเพิ่มรายได้ เมื่อประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยวจะช่วยลดความจำเป็นในการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติเพื่อดำรงชีพ และที่สำคัญคือทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถดำเนินควบคู่กันไปได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development)

จากแหล่งท่องเที่ยว 12 โครงการเมืองต้องห้ามพลาต จังหวัดชุมพร เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีจุดเด่น คือ เป็นประตูด่านแรกที่จะเข้าสู่ภาคใต้ เป็นเมืองที่เก่าแก่และมีความเป็นมาที่ยาวนาน มีทะเลที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของอ่าวไทย มีหาดทรายยาวถึง 222 กิโลเมตร มีเกาะมากมายกว่า 40 เกาะ ความสวยงามของท้องทะเลสีคราม ความร่มรื่นอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ แนวปะการัง ดอกไม้ทะเล และฝูงปลาหลากชนิด ทำให้จังหวัดชุมพรเหมาะแก่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวยุคใหม่

ชุมพรคานา ริสอร์ท หาดทุ่งวัวแล่น ที่พักติดทะเล มีห้องพักแบบบังกะโล และแบบอาคารห้องพัก เปิดให้บริการลูกค้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 ผู้ให้บริการด้านที่พักที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ ผสมผสานกิจกรรมแบบการไปผจญภัยตามป่า วัฒนธรรมท้องถิ่น ที่เป็นภูมิปัญญาของ

ชาวบ้าน ความสัมพันธ์ที่ตั่งมั่นอยู่บนพื้นฐานของความเอื้ออาทรระหว่างธรรมชาติกับมนุษย์ชาติสามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน มีสวนเกษตรท่ามกลางบรรยากาศที่สงบร่มรื่นกับธรรมชาติริมชายหาดทุ่งวัวแล่น ห้องพักขนาดใหญ่พร้อมการตกแต่งอย่างมีสไตล์ มีรูปแบบห้องพักที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้หลากหลาย สะบายน้ำที่มีมาตรฐาน และท้องทะเลของหาดทุ่งวัวแล่นที่สวยงาม (ชุมพรคานา ริสอร์ท, 2558)

จากการศึกษาบริบทชุมพรคานา ริสอร์ท ทำให้เห็นว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไม่ควรมีสูตรสำเร็จรูปแบบที่ตายตัว หรือยึดนโยบายที่มีมาตรฐานเดียว หากแต่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรเป็นส่วนหนึ่งของทางเลือกในการพัฒนาและก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างแท้จริง ซึ่งเน้นหลักการทางศีลธรรมและความมั่นคงการยังชีพของชุมชน และความสมดุลของสภาพแวดล้อมธรรมชาติเป็นสำคัญ ชุมพรคานา ริสอร์ท ได้บริหารจัดการให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และได้พัฒนากิจการมาจนถึงปัจจุบันเพื่อสอดคล้องกับรัฐบาลที่มีนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องแนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร จากการศึกษาชุมพรคานา ริสอร์ท จังหวัดชุมพร เกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดความยั่งยืน โดยใช้กรณีศึกษาชุมพรคานา ริสอร์ท จังหวัดชุมพร และนำเสนอแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดความยั่งยืน เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการจัดการธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศต่อไป ดังภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบที่ 1 แนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร
3. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ความรู้ต่าง ๆ เพื่อสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย ประกอบด้วย แนวคิดการจัดการธุรกิจโรงแรม การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารโดยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยศึกษาจากแนวคิดของ จิตตั้งวัฒนา (2542); เอียวศรีวงศ์ (2544) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2560)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมของจังหวัดชุมพรที่นำไปสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน
2. ได้ข้อมูลสารสนเทศในการวางแผนจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชน
3. เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการอนุรักษ์ธรรมชาติและสร้างจิตสำนึกด้านการรักษาสีเขียวและทรัพยากรของส่วนรวม
4. ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมอันดีแก่ชุมชน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ศึกษาแหล่งข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ กลุ่มผู้บริหารและผู้จัดการชุมพรคาบานารีรีสอร์ท จำนวน 4 คน เจ้าหน้าที่ชุมพรคาบานารีรีสอร์ท 6 คน (6 แผนก) เจ้าหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว จังหวัดชุมพร 4 คน บุคคลตัวอย่างที่ทำการเกษตรตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 3 คน และกลุ่มนักท่องเที่ยวผู้มาใช้บริการ 13 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ทั้งการจดบันทึก และบันทึกเสียง วิเคราะห์ข้อมูลถึงสภาพพื้นที่การบริหารจัดการตามมาตรฐานที่พักตากอากาศ (รีสอร์ท) ปัญหา อุปสรรคในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดความยั่งยืน ทั้งการวางแผน การตัดสินใจ การแก้ปัญหาที่นำไปสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน โดยนำเสนอในรูปการพรรณนาความ (Descriptive analysis) และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้ 1. การตรวจสอบข้อมูล (Data check) 2. การลดทอนข้อมูล (Data reduction) 3. การแสดงข้อมูล (Data display) 4. นำข้อมูลมาจัดกระทำเพื่อกำหนดมาตรการหรือแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดความยั่งยืน และ 5. การสร้างข้อสรุปและยืนยันผลสรุป (Conclusion and verification)

ผลการวิจัย

1. ปัญหา อุปสรรคการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน โดยใช้กรณีศึกษาชุมพรคาบานารีรีสอร์ท จังหวัดชุมพร ได้แก่

1.1 ขาดการดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้สามารถใช้ประโยชน์ถึงลูกหลานทั้งทรัพยากรป่าไม้ น้ำ สัตว์ป่า

1.2 ด้านปริมาณของเสียที่จะเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ขยะ น้ำเสีย

1.3 ด้านการประชุมวางแผนงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ร่วมกับหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ขาดการส่งเสริมจากภาครัฐอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

2. องค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน

2.1 องค์ประกอบด้านพื้นที่ โดยเป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ ในพื้นที่นั้นๆ ที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ

2.2 องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อโดยไม่ก่อให้เกิด

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรการจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและกำจัดมลพิษและควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขตจึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนเพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

2.3 องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้

โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว

เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมศึกษา

2.4 องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่น ที่มีส่วนร่วมในการคิดวางแผน ปฏิบัติตามแผน ชุมชนได้รับประโยชน์ติดตามตรวจสอบ ตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรท่องเที่ยว อันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์ในท้องถิ่น รวมทั้งกระจายรายได้

3. มาตรการหรือแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน มีดังนี้

3.1 บริหารจัดการโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 ดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพเดิม ไม่ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงสภาพ

3.3 กระตุ้นจิตสำนึกของคนในท้องถิ่นให้ช่วยกันดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวให้คงอยู่ในสภาพที่ดี ไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นผลเสียต่อทรัพยากรการท่องเที่ยว เพียงเพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตน เช่น การบุกรุกทำลายป่า การจับปลาสวนงามได้น้ำ การเก็บปะการังหรือเปลือกหอยขนาดใหญ่มาจำหน่าย

3.4 ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยว เพื่อตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวที่ตนเดินทางเข้าไปเยือน และให้

ความร่วมมือแก่ชุมชนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่ให้เสื่อมโทรม

3.5 รมั้ดระวังรื่องการก่อนสร้างที่ไม่กลมกลืนกับธรรมชาติ หรือความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว

3.6 ควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว

3.7 จัดทำเอกสารอธิบายสถานที่ท่องเที่ยว พร้อมวิธีปฏิบัติตนการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี

3.8 มีการบัญญัติกฎหมายเฉพาะเพื่อป้องปรามการทำลายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

3.9 ควรมีการส่งเสริมการวิจัย โดยหน่วยงานจังหวัดหรือทางภายนอก หรือ ททท. หน่วยงาน

ทางส่วนกลาง ควรส่งเสริมการวิจัยวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวแบบต่างๆ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน หรือศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เพื่อนำผลวิจัยมาปรับปรุงพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหา อุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน โดยใช้กรณีศึกษาชุมชนพรคานาไร่สีสุร จังหวัดชุมพร พบว่า มีปัญหาด้านขาดการส่งเสริมจากภาครัฐอย่างจริงจังและต่อเนื่อง นั้นอาจเนื่องมาจากหน่วยงานภาครัฐยังไม่มีกำหนดนโยบายการส่งเสริมเฉพาะภาค โดยการกระจายอำนาจให้จังหวัดทำงานและกำหนดนโยบายของจังหวัดได้เอง จะเห็นได้จากปัญหาในด้านการประชุมวางแผนงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อย่างยั่งยืน ร่วมกับหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ขาดการส่งเสริมจากภาครัฐอย่างจริงจังและต่อเนื่อง และมีการให้แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ว่าควรมีการส่งเสริมการวิจัย โดยหน่วยงานจังหวัดหรือทางภายนอก หรือ ททท. หน่วยงานทางส่วนกลาง ควรส่งเสริมการวิจัยวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวแบบต่างๆ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน หรือศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เพื่อนำผลวิจัยมาปรับปรุงพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรหมื่นและคณะ (2559) การวิจัยเรื่อง การบูรณาการแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในพื้นที่ลุ่มน้ำโขงไทย-ลาว พื้นที่ จังหวัดนครพนมถึงจังหวัดอุบลราชธานีและแขวงคำม่วนถึงแขวงจำปาสัก มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แผนการส่งเสริมพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้สอดคล้องสัมพันธ์กับนโยบายของรัฐ รวมทั้งแนวทางการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการไทยลาว วิเคราะห์ข้อจำกัด รวมทั้งแนวทางการวางแผนการท่องเที่ยวตามลุ่มน้ำโขง เพื่อยกระดับเส้นทางท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับกลุ่มนักท่องเที่ยวใหม่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ และเสนอแนะเชิงนโยบายในแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ให้เกิดความยั่งยืนในพื้นที่การท่องเที่ยวลุ่มน้ำโขง เป็นการศึกษาจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้มีบทบาทในการขับเคลื่อนนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของ รัฐบาลประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และในการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) และคณะวิจัยได้จัดเวทีสัมมนาผู้มีส่วนร่วม ได้แก่ ผู้มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อน ยุทธศาสตร์การพัฒนาการ

ท่องเที่ยวของรัฐบาล ประกอบด้วย ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนด้านการท่องเที่ยวและตัวแทนภาคประชาชน ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 4 จังหวัดมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวเป็นของตนเอง จึงส่งผลให้ต่างคนต่างทำงานตามหน้าที่ ไม่เกิดการบูรณาการแผนการทำงานร่วมกัน อีกทั้งแผนการพัฒนากการท่องเที่ยวของทั้ง 4 จังหวัดขาดมิติด้าน การพัฒนากการท่องเที่ยวโดยชุมชน จึงส่งผลให้ในพื้นที่ศึกษาครั้งนี้ไม่มีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวใน แหล่งท่องเที่ยวเท่าที่ควร ส่งผลให้ไม่เกิดการพัฒนากการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การศึกษาครั้งนี้เสนอว่าทั้ง 4 จังหวัดจำเป็นต้องเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวดำเนินด้วยกัน โดยใช้วิสัยทัศน์ เชื่อมโยงการท่องเที่ยวดำเนินโดยชุมชนตามลำนน้ำโขงพัฒนากการท่องเที่ยวสู่สากล ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก และแหล่งท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2) การพัฒนาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวดำเนินและรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวดำเนิน โดย ชุมชนด้วยกลไกการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมเพื่อความสมดุลและยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ 3) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรคุณภาพสินค้าและมาตรฐานการบริการด้านการท่องเที่ยวดำเนิน อีกประการหนึ่ง คือ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมให้ชุมชนอย่าง

2. ประเด็นขององค์ประกอบการท่องเที่ยวดำเนินเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน พบว่า องค์ประกอบด้านการจัดการเป็นกการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมมีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร การ

จัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและก้ำจัดมลพิษ และควบคุมการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต อาจเนื่องมาจากการท่องเที่ยวดำเนินเชิงนิเวศจำเป็นต้องเป็นกการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน เพื่อให้เกิดเป็นกการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับที่ Hakim, et al. (2009) การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของระบบนิเวศกับการท่องเที่ยวดำเนิน ได้แสดงถึงบทบาทเชิงนิเวศวิทยาชาติพันธุ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวดำเนิน โดยยกเอากรณีศึกษาเกาะบาหลี่ในประเทศอินโดนีเซีย

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวดำเนินเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน คือ การบริหารจัดการโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งนี้เนื่องมาจากการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการบริหารจัดการเป็นการทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง เพราะเกิดจากความต้องการของประชาชนเองที่จะสร้างรายได้พื้นฐานให้กับตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อินทว้าง (2558) การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาเครือข่ายของผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ประเภทสินค้าเกษตรกรรมจังหวัดพิษณุโลก พบว่า แนวทางการพัฒนาเครือข่ายผู้นำกลุ่มชุมชนประเภทสินค้าเกษตรกรรมจากภูมิปัญญาท้องถิ่น มีแนวทางที่สำคัญ คือ 1) ด้านลักษณะการดำเนินงานของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน 2) กระบวนการพัฒนาเครือข่ายของผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เช่นเดียวกับเกิดจันทร์ (2557) การวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวดำเนินเชิงนิเวศป่าชายเลนคลองโคก จังหวัดสมุทรสงคราม

นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรหมื่นและคณะ (2559) ที่ได้วิจัยเรื่อง การบูรณาการแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในพื้นที่ลุ่มน้ำโขงไทย-ลาว พื้นที่ จังหวัดนครพนมถึง จังหวัดอุบลราชธานีและแขวงคำม่วนถึงแขวงจำปาสัก พบว่าทั้ง 4 จังหวัด จำเป็นต้องเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน โดยใช้วิสัยทัศน์เชื่อมโยงการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามลุ่มน้ำโขง

สรุปได้ว่าการศึกษานี้แนวทางการจัดการธุรกิจโรงแรมสู่ความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดชุมพร จากการศึกษาชุมพรคาบาน่า รีสอร์ท จังหวัดชุมพร พบว่า ปัญหาอุปสรรค ของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน นั้นมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน และมาตรการหรือแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน คือ การส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง และการพึ่งตนเอง โดยใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจทั้งภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งเป็นแนวทางที่เชื่อมโยงระบบนิเวศและการรักษาสีงแวดล้อมทางธรรมชาติโดยอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่ายได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เป็นศูนย์การเรียนรู้ที่ดี และสร้างความพึงพอใจให้นักท่องเที่ยวได้อย่างมากอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งนี้

1. ควรนำเสนอข้อมูลสารสนเทศต่อหน่วยงานกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในการรณรงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่างกว้างขวาง
2. ควรสร้างศูนย์การเรียนรู้การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน
3. ควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายบูรณาการการมีส่วนร่วมสร้างมาตรการการปฏิบัติตนเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี
4. ภาครัฐควรส่งเสริมงบประมาณจัดทำคู่มือหรือเอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม
5. ภาคธุรกิจหรือเจ้าของกิจการการท่องเที่ยวชุมพรคาบาน่ารีสอร์ท ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยเปรียบเทียบการท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร
6. ควรพัฒนารูปแบบธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยการออกแบบด้านสถาปัตยกรรมที่เหมาะสมกับสภาพธรรมชาติและเน้นการอนุรักษ์พลังงานมากยิ่งขึ้น
7. ควรออกแบบด้านส่งเสริมบริการการท่องเที่ยวอย่างครบวงจรและมุ่งเน้นการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพมากยิ่งขึ้น
8. ควรมีการกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้แก่ชุมชนในท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมกัน
9. ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชน และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันพัฒนากิจกรรม

ท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยเน้นกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
หรือกิจกรรมเชิงอนุรักษ์

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยรูปแบบธุรกิจการ
ท่องเที่ยวแบบพอเพียง โดยการวิจัยทั้งเชิงปริมาณ
และเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่กว้างและลึก

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จใน
การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน

3. ควรศึกษาแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากร
การท่องเที่ยวภายในพื้นที่ เช่น ระบบนิเวศ
ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และประเพณี
ท้องถิ่น

4. ควรศึกษาความพึงพอใจของชาวบ้านใน
ท้องถิ่นต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดชุมพร

References

- Aewsriwong, Niti.(2001). **Cultural Dimension in the Sufficiency Economy Age**. Art & culture magazine.
- Chanman, Prachuap et al., (2002). **The Study of Tourism Route and Sustainable tourism planning between Thailand and Laos : From NakhonPhranom to UbonRachatani Province and Khammuan to Champasak Province**. Bangkok: National Research Council of Thailand
- Chittangwattana, Boonlert. (2005). **Sustainable tourism development**. Bangkok: Place and design Ltd.
- Chumphon Cabana Resort. (2015). **Project Decoding 100 Report of Chumphon**: Chumphon Cabana Resort company.
- Hakim, Kim et al. (2009) **Cultural Landscape and Ecotourism in Bali Island, Indonesia**. *Ecol. Field Biol.* 32 (1): 1-8
- Inwang, Suphot and Inwang, Kanyaman. (2005).**The Study Guidelines for Developing a Network of Community-based Enterprises Group Leader Category Agriculture Phitsanulok Province**. Western University Research Journal of Humanities and Social Science.
- Kerdjan, Oraone. (2004).**The Participation of Local Community in Eco- Tourism Management at Klongkon Mangrove Forest in Samutsongkhro Province, Faculty of Tourism and Hospitality**,Dhurakij Pundit University.
- Office of the Economic and Social Development Board. (2007). **The 12th National Economic and Social Development Plan**. (B.E. 2560 – 2564).
- Srianan, Nongnuch. (2010) **Hotel Management**. Bangkok : Dhurakij Pundit University Press.